

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 172 (04/04) - 040223

arbetarmakt.com

Innehåll

- Uppsala fredskoalition splittras
- Arbetarmakt fortsätter att bygga en kämpande propagandagrupp
- Offensiv missförstå
- Reaktionärt förbud mot huvudduk
- Protest mot bostadsbristen
- Offentligt möte: Globalisera kvinnokampen

Uppsala fredskoalition splittras

Arbetarmakt deltog i Uppsala Fredskoalitions årsmöte den 7 februari, och en konflikt som tidigare märkts kom upp till ytan. Det hela började för några veckor sedan när vi diskuterade paroller inför demonstrationen mot ockupationen av Irak den 20 mars. Diskussionen handlade om huruvida man skulle använda ordet "kamp" eller inte, om vi skulle solidarisera oss med "Irak" eller "det irakiska folket", och vad vi vill uppnå i Irak. Vi var för parollen "Solidaritet med Iraks kamp för frihet", medan Attacs och Laboremus (socialdemokratisk studentförening) representanter ville ha med orden "rättvisa" och "demokrati". Efter en lång politisk strid vann vår paroll. Vi argumenterade för att det i Irak är ett krig mellan Irak och USA och Storbritannien, och det är i den konflikten vi måste ta ställning. I en konflikt mellan ett imperialistiskt och ett halvkolonialt land står marxister alltid på den senares sida. Detta innebär att vi stöder alla krafter i landet som bekämpar imperialismen.

Men dessa motsättningar handlade inte bara om parollerna i en demonstration, det handlar också om två helt skilda politiska riktningar som inte kan samarbeta i en koalition. Vissa, exempelvis Attac, vill inte göra några uttalanden som kan verka radikala, de vill bara samla så mycket folk som möjligt för att ropa ut tomma ord som "en annan värld är möjlig". Som Attac-representanten sade på mötet, var det viktigaste att "sådana som [den tidigare USA-presidenten] Carter skulle kunna skriva under" på våra åsikter, snarare än att vi faktiskt utgör en motkraft till imperialismen.

På e-postlistan blossade det upp upp en hetsig debatt med många hårda ord, där det kom fram att (v) och Attac inte vill samarbeta med KPML(r), som man refererade till som "brunvästern". Vi kom alltså till årsmötet med stora interna motsättningar. Medverkade gjorde representanter från Arbetarmakt, KPML(r), RKU, Socialistiska Partiet, Svensk-Kubanska Föreningen, FIB/Kulturfront, Vänster Studentförbund, Attac, Grön Ungdom, Palestinska Kulturföreningen m.fl.

Attacs representant lade fram ett plattformsförslag som enligt honom Attac, Vänsterpartiet, Ung Vänster, SUF, Grön Ungdom och LO skrivit under. Det var ett skamligt program i sann Attac-anda där "mänskliga rättigheter", "folkrätten", "demokrati" osv. stod på var och varannan rad, och det fanns en mening som underförstått skulle leda till KPML(r):s uteslutning: Vi verkar aktivt mot alla totalitära och odemokratiska fenomen, såsom "rasism, extrem nationalism, fascism och stalinism".

Detta skamliga förslag, som sätter kampen mot meningsmotståndare inom vänstern, som i Uppsala utfört betydligt mer arbete än alla de där organisationerna tillsammans, framför kampen mot imperialismens krig. Det liknar på många sätt Ung Vänsters sekteristiska agerande i Salem förra året, då man istället för att mobilisera tillsammans med andra antirasister för att hålla en mäktig demonstration, hade en egen demonstration där man samlade ett 50-tal demonstranter som inte uppmärksammades av någon.

Alla representanter, utom Attacs och Grön Ungdoms, argumenterade mot och röstade ned förslaget. Eftersom vi inte godkände deras programförslag gick de undertecknande organisationerna ur koalitionen (eller underlät att gå med).

Visst finns det alltid motsättningar mellan organisationer i en koalition, men det finns ändå en poäng i att man har koalitioner för samarbete kring konkreta frågor. Man kan då, trots sina ideologiska skillnader, samla så mycket folk som möjligt. Detta innebär inte att man måste ge upp sin politiska autonomi, men däremot att man accepterar att hela ens partiprogram inte får vara plattform för hela rörelsen. Men Attac visar samma tendenser som de internationellt gjort i de sociala forumen. Man vill ta över rörelsen och kväva alla radikala svar på kapitalismens elände. Deras svar är skapandet av en ny koalition för rörelsens höger, och dessa två koalitioner kan sedan samarbeta med varandra i konkreta frågor. Låter det snurrigt? Det man vill göra är helt enkelt att, istället för att acceptera sitt nederlag på en nivå, ta debatten till nästa. Det får inte finnas en koalition i Uppsala som inte har Attacs plattform helt enkelt. Det är en skam att så många organisationer skrivit under plattformen, och att de splittat rörelsen av dessa skäl, men eftersom de inte visar sig på varken demonstrationer eller årsmöten kan man fråga sig vilken förlust det egentligen innebär.

Johan A

Arbetarmakt Uppsala

Arbetarmakt fortsätter att bygga en kämpande propagandagrupp

Arbetarmakt höll sitt årsmöte 7-8 februari. Under två dagar diskuterades den politiska situationen i Sverige och hur trotskister bör förhålla sig till den. Vi kommer att fortsätta våra ansträngningar för att bygga upp en antiimperialistisk rörelse i solidaritet med motståndet i Irak. Deltagande i rörelsen mot kapitalistisk globalisering är också prioriterat, liksom stärkandet av den oberoende revolutionära ungdomsrörelsen Revolution.

Trots att den svenska kapitalismen är förhållandevis stabil präglas den samtidigt av de motsättningar som alltmer dominerar kapitalismen internationellt. Ett problem för det europeiska kapitalet är att kostnaderna för arbetskraften är för hög, särskilt i en situation av tilltagande internationell konkurrens. Det gör att den härskande klassen, i Sverige och EU, måste attackera arbetarklassen och dess sociala och ekonomiska landvinningar. Motsättningarna rörande anfallskriget mot Irak för ett år sedan visade återigen konturerna i den kommande inomimperialistiska blockuppdelningen: ett europeiskt block under tysk och fransk ledning och ett block under ledning av Washington. Samma motsättningar har också manifesterat sig i bråken kring tullar mellan USA och EU. Den fred mellan de rivaliserande imperialistiska makterna som rådde under kalla kriget till följd av behovet av enhet mot stalinismen håller nu på att bryta samman. Irak-kriget och dess efterföljd påminner oss om sanningshalten i Lenins beskrivning av den imperialistiska epoken som en av krig och revolution.

Årsmötet konstaterade att det finns ett aktivt motstånd mot de tendenser som utgörs av krig och social nedrustning. Arbetarklassen och andra förtryckta skikt bjuder motstånd trots högervridningen i toppen på de etablerade arbetarorganisationerna. Bolivia är det viktigaste av flera exempel på hur arbetarklassen är på väg tillbaka ut på arenan i Latinamerika. Rörelsen mot kapitalistisk globalisering har återigen placerat ungdomen i spetsen för radikaliserings. Perspektivet för Irak är väldigt osäkert men det finns fakta som talar för att USA kan möta ett nytt Vietnam, ett nytt

förödmjukande nederlag med allt vad det skulle innebära av politiska uppvaknanden. I Sverige var kommunalstrejken ett mäktigt besked om den kampvilja som finns hos gräsrotterna, men också en bekräftelse på att de nuvarande reformistiska ledarna kommer att göra vad de kan för att förråda kampen.

Medlemmarna i Arbetarmakt kunde alltså konstatera att förutsättningarna för en djup vänsterutveckling håller på att mogna. Än är vi inte där dock. Årsmötet slog därför fast att trotskisternas uppgift är att förbereda sig genom att utveckla en effektiv organisation som kan spela en roll i kommande strider. Arbetarmakt kommer att fortsätta sina ansträngningar att bygga en kämpande propagandagrupp. Marxister brukar definiera propaganda som att "förklara mycket till några få". Agitation å andra sidan brukar vi beskriva som att "förklara lite till många". Båda har sitt berättigande i nuläget. Men överlag kommer propagandan att dominera för vår del. Med den som redskap kommer vi att organisera mindre grupper av individer som kan lägga grunden för en större organisation i framtiden.

Nyckeln till att bygga upp ett kommunistiskt parti i Sverige ligger hos ungdomen. Det är hos de unga som många av morgondagens viktigaste frontkämpar kommer att rekryteras. Men de nya generationerna måste lära känna marxismen och socialismen på sina egna villkor. Därför behövs en oberoende revolutionär ungdomsorganisation för att mobilisera de yngre. Revolution är embryot till en sådan och det är en absolut prioritet för Arbetarmakts unga medlemmar att delta i uppbygget av den organisationen. Överhuvudtaget är det viktigt för oss att organisera socialt förtryckta skikt som ungdomar. Men till den kategorin hör även kvinnor. Deltagandet av både unga och vuxna kvinnor på årsmötet innebar därför ett viktigt steg framåt för Arbetarmakt, som hittills har varit alldeles för dåligt på att organisera kvinnor. Med den nya kvinnogruppen för medlemmar i och sympatisörer till Arbetarmakt och Revolution ska det nu definitivt bli ändring på den saken.

Under 2004 kommer vi att fokusera mycket på att försöka förena det antiimperialistiska motståndet med det antikapitalistiska. Den plattform där båda dessa rörelser möts redan nu utgörs av de sociala forumen. Vår uppgift blir därför att tålmodigt förklara att de sociala forumen inte får begränsa sig till att bli diskussionsklubbar. Vi kommer att på forumen i Sverige den kommande våren resa förslag till beslut på konkreta aktioner utlysta av forumen. Modellen utgörs av aktionsdagen 15 februari 2003 mot USA:s krig mot Irak. Den globala aktionsdagen samlade 20 miljoner deltagare mot det kommande kriget och var utlyst av Europas sociala forum i Florens 2002. Vi menar att det här inte får bli ett isolerat exempel utan måste följas av fler liknande initiativ. Den linjen kommer vi också att driva i London under Europas sociala forum 2004, och då göra det tillsammans med våra kamrater i Förbundet för Femte Internationalen.

Offensiv missförstår

I förra nyhetsbrevet (nr 171) kritiserade vi KPMLr:s kampanj mot "arbetskraftsimport". Stalinisterna går här hand i hand med regeringen Persson och Byggnads ledning mot arbetare från andra länder. Rättvisepartiet Socialisternas tidning Offensiv ansluter sig i sitt senaste nummer (19/2) till vår kritik mot KPMLr, men gör det med en udd mot "lilla Arbetarmakt". Vi sägs "blunda för att Svenskt Näringsliv och nyliberala borgare verkligen vill undergräva fackens kollektivavtal och sociala kostnader med billig arbetskraftsimport."

Arne Johansson har uppenbarligen missförstått oss. Det är självklart att socialister måste vara för och försvara de rättigheter som den svenska arbetarrörelsen uppnått, alltifrån kollektivavtal till delar av lagstiftningen för arbetsmarknaden. Men vår poäng gentemot KPMLr är att den som tror sig kunna försvara den svenska arbetarklassens landvinningar med hjälp av den borgerliga staten löper stor risk att hamna nära extremhögern i den här frågan, vilket Arne Johansson också påpekar.

Vår ståndpunkt är och har alltid varit att den enda vägen framåt går via samarbete mellan olika länders arbetare. I det historiska exempel vi berörde valde de radikala krafterna i USA:s arbetarrörelse i början av 1900-talet, exempelvis IWW, den gemensamma kampens väg. Om

arbetsgivarna importerar arbetskraft som de utnyttjar till lägre löner och med sämre villkor, är lösningen gemensam kamp för att deras villkor ska bli desamma som svenska arbetares. Stalinisternas och reformisternas väg leder i sämsta fall till uppmaningar till myndigheter och polis att kasta ut de arbetare som söker sig till Sverige för att få bättre levnadsstandard.

En viktig del i denna kamp måste vara det som Arne Johansson lyfter fram, nämligen kamp för legalisering av all den "svarta" arbetskraft som redan finns i landet. Oavsett om det är med f-skattsedel eller alla de som i myndigheternas ögon inte alls är här.

Per-Olof Mattsson

Reaktionärt förbud mot huvudduk

Förbudet att bära huvudduk eller andra synliga religiösa symboler i franska skolor fortsätter att skapa debatt. I våra brittiska kamraters tidning Workers Power (nr 283) debatterar Christina Duval frågan med Rummy Hasan från Birmingham Socialist Alliance. Vi återger här delar av hennes artikel, som klargör vår ståndpunkt.

Rummy betonar helt riktigt den centrala roll som det sekulära spelar för socialister. Han tolkar emellertid det sekulära kravet på att ta bort religionens inflytande inom utbildningen på ett sätt som står i motsättning till det socialistiska stödet för frihet vad gäller religiösa uttryck. Sekulär utbildning innefattar avlägsnandet av religiösa symboler från skolbyggnader och avlägsnandet av religiös indoktrinering från skolans läroplan. Skolan som institution ska inte propagandera någon religion alls. Detta innebär inte att skolelever som individer inte ska tillåtas uttrycka sin religiösa tro. Att göra detta innebär att förneka deras rätt att uttrycka sin religion.

Rummy stödjer rätten till religionsfrihet, men med två undantag: att denna frihet inte medför förtryck och att den inte bryter mot principen om sekulär utbildning. När han rättfärdigar det förra gör han misstaget att bunta ihop huvudduken med religiösa företeelser som socialister utan tvekan vill förbjuda: såsom död genom stening för sex utom äktenskapet eller kvinnlig omskärelse.

Sådana företeelser är tydliga exempel på barbariskt och grymt religiöst förtryck som påtvingas kvinnor. Socialister anser att bärandet av huvudduk är fel, eftersom det är en symbol för islams förtryck av kvinnor. Men att anamma förtryckets symboler och praktiker (även om det beror på familjens eller kulturens tryck) befinner sig alldeles klart inte i samma kategori som att fysiskt skadas eller angripas i religionens namn. All religiös utövning, i den utsträckning som den förutsätter att mänskligheten ska ligga på knä inför en högre, extern auktoritet, förvandlar människor till historiens objekt, inte dess subjekt, och är förtryckande. Om Rummys undantag tillämpas så svepande som han själv gör, utesluter de varje religiöst uttryck.

Om Rummy verkligen tror att det inte är någon skillnad mellan att bära slöja och dessa andra barbariska och förtryckande företeelser, då borde han stödja ett fullständigt förbud mot slöjan och inte begränsa det bara till skolan. Ett annat argument för att rättfärdiga förbud mot huvudduk i skolan rör sig om förtryck mot ungdomar. Att tillåta flickor och unga kvinnor att vara i skolan med huvudet täckt är lika med att förneka deras rätt att behandlas som jämlika medborgare med kvinnor som inte är muslimer och som inte tvingas beslöja sig.

Men hur är det med unga kvinnor som också tvingas anamma andra religiösa företeelser. De kanske inte är beslöjade, men de får ändå sina huvuden fullproppade med reaktionärt skräp om kvinnors roll och förnekas rätten till sexuell frihet som andra unga kvinnor kan åtnjuta. Rummys argument förutsätter att jämställdhet kan uppnås genom ytliga åtgärder som att ta bort religiösa symboler. Men klassamhället och ojämlikheten är mer komplicerade än så.

Rummy gör rätt i att betona den roll som sekulär utbildning spelar i att motverka inflytandet av reaktionära idéer som lärs ut i familjen och närmiljön. Men detta är inte begränsat till religiösa grupper. Homofobi och sexuellt förtryck finns även i familjer som inte är religiösa. Sekulär utbildning kan spela en viktig roll i att utmana dessa idéer. Den uppmuntrar kritiskt tänkande som

gör det möjligt för ungdomar att ifrågasätta den tidigare världsbild som okritiskt påtvingats av föräldrarna. Om utbildning identifieras med religion undergrävs denna roll och utbildningens förtryckande sida under kapitalismen kommer att förstärkas.

Förtryck av ungdomen förekommer inte bara inom familjen. Under kapitalismen är utbildningen inte det neutrala fria rum som Romy och försvararna av den franska femte republiken vill få oss att tro. Klassrummet ger inte bara upplysning och kunskap, det inskräpper också disciplin och lydnad mot den borgerliga staten. Kampen för rätten att välja vilka kläder man ska bära är inte begränsad till konfrontationer med familjen - klassrummet har också varit en viktig arena för denna kamp. Att i sekularismens namn förneka muslimska flickor rätten att bära huvudduk om de så vill, är att ta ställning för den förtryckande sidan av den borgerliga republikanismen i Frankrike.

Kommer förbudet mot huvudduk göra det möjligt för de unga kvinnor som inte vill bära den att bryta sig loss från sitt förtryck? Nej, eftersom de utanför skolan fortfarande kommer att tvingas bära huvudduk. En del kommer kanske, vilket är ännu värre, också tas ur skolan - vilket redan hänt i Frankrike - där de kommer att bli ännu mer isolerade från progressiva idéer. Det är inte förvånande att krav på separata skolor har ökat bland muslimerna sedan förslaget om förbud dök upp.

Romy har fel när han trivialiserar den effekt som ett förbud skulle ha när det gäller att förstärka islams grepp om en del av muslimerna. Unga muslimska kvinnor har redan börjat bära huvudduk som tecken på trots mot angreppet på deras religion och kultur. Kampen för att göra det möjligt för unga muslimska kvinnor att utmana sitt förtryck blir otydligt i ett sådant sammanhang.

Frigörelse kan inte framtvingas med statliga förbud. Historien har visat att förtryck mot religioner bara leder till att de förstärks. Socialister är för de förtrycktas egen frigörelse. Unga kvinnor som tvingas bära slöja måste ges stöd i sin kamp för frigörelse genom konkreta åtgärder inom skolan och i olika befolkningsgrupper, exempelvis genom att etablera nätverk för stöd.

Att vara emot förbudet innebär inte att socialister är likgiltiga inför unga kvinnor som väljer att bära huvudduk. Vi måste övertyga dem om att bryta sig loss från denna symbol för förtryck, som del av en bredare kamp för att ifrågasätta det sexuella förtryck som är inneboende i organiserade religioner. Men detta kan bara uppnås genom debatt och diskussion om religionens karaktär inom och utom klassrummet, och inte genom statens repression.

Christina Duval

Protest mot bostadsbristen

Fredagen den 20 februari arrangerade Globalisering underifrån och Föreningen Stockholms hemlösa en manifestation på Sergels torg för rättigheten att ha en egen bostad. Ett hundratal personer deltog i manifestationen och därefter tog sig deltagarna till ett nu ockuperat hus vid Telefonplan. Bara i Stockholm finns ca 5 000 hemlösa, och fyra av tio unga vuxna saknar egen bostad. Innerstaden töms sakta men säkert på hyresrätter. För sociala rörelser är situationen krisartad på grund av orimliga hyror, privatiseringar och kommersiellt tillägnande av offentliga utrymmen. Ockupationen är både en protest mot den rådande situationen och ett sätt att handgripligt förbättra situationen. Aktionen kan följas på: ingenbostad.mine.nu

Offentligt möte: Globalisera kvinnokampen

Möte i Stockholm den 9 mars kl. 18.00

ABF-huset (Per-Albin-salen), Sveavägen 4 (T-bana Rådmansgatan)

Talare:

- Leila Qaraee, iransk kvinnorrättskämpe och medlem i Kvinnors Nätverk: Ögonvittne från Afghanistan, om kvinnor under imperialistisk ockupation

- Joy MacKnight, antikapitalistisk aktivist från Kanada/Storbritannien: Den antikapitalistiska rörelsen och kampen mot patriarkatet

Arrangörer:

Arbetarmakt och REVOLUTION

För mer info: www.revolution.se